

Εἰς τὰς ὀδονταλγίας δύνασθε νὰ θέσητε μίαν σταγόνα ἢ δύο εἰς τὰς ὠταλγίας.

Μίγμα πρὸς καθαρισμόν τῶν ὑφασμάτων.

Savon noir..... 125 grammes

Miel..... 150 —

Eau-de-vie..... 400 —

Πλύνετε τὸ ὑφασμα εἰς τὸ ἄνω μίγμα καὶ εἴτα ἀποπλύνετε δι' ὕδατοςκαθαροῦ.

Η ΦΙΛΙΑ

Ἐπεισόδιον τῆς 10 Ἰουλίου 1883 ἐν τῇ ἀκτῇ τῆς Φρεατύος

Ὁ Φαῖθος τὰς φλογώδεις τοῦ ἀκτῆρας ἐκτοξεύων
δέχεται τὸ φῶς αὐτοῦ καὶ τὴν ζωογονίαν
καὶ τοὺς πυρίνους οἴους πλοκάμους ἀναδεύων
ἐχρυσώνει τῆς Φρεατύος τὴν μάγον παραλίαν

Οἱ πέριξ ἐκ τοῦ καύσωνος ἡσύχαζον πρὸς ὦραν
τὴν φλόγα ἀποφεύγοντες Ἀνδείας μεσημβρίας
καὶ ὑπνωττον τὰ κύματα δροσίζοντα τὴν πρῶραν
τοῦ γίγαντος τῶν θνητῶν, τοῦ Βάρδου τῆς εὐδίας.

Ὅτε τρεῖς φίλοι κάλυπες τῆς νέας ἡλικίας
ποθοῦντες νὰ πραῢνωσι τὴν ἐκ τῆς θερμῆς ζάλην
φθάνουν πλησίον τῆς τερπνῆς ἐκείνης παραλίας
καὶ πρῶτος τούτων ῥίπτει· Εἰς εἰς τὴν ὑγρὰν ἀγκάλην.

Παφλάζον διατέμνεται τὸ γαληναῖον κύμα
καὶ ἐγκλωπῶνται τὸ καλὸν τοῦ νεαρίου σῶμα
ἀλλ' ὅμως πόσον τῆς ζωῆς εἶναι μακρὰν τὸ μῆμα
δὲν φαίνεται καὶ ἐν στιγμῇ ἐγένετο φεῦ! πτώμα.

Ἦπέθετε πῶς ὁ βυθὸς ὡς τῇ ἐπιφάνειᾳ
θὰ ἦτο λεῖος καὶ στιλπνὸς καὶ ἐφορμᾷ ἐν τάχει...
Πόσον ἡ ἐπιφάνεια εἶνε στιλπνὴ καὶ λεῖα
πλὴν πόσοι κρύπτουντ' ἐπ' αὐτὴν δολοφονοῦντες βράχοι!...

Βράχος δὲν ἀπαίσιος τὴν κεφαλὴν του πλῆττει
καὶ μένει ἄπνους ἐν σκιά, θανάτου καταπτώσει
εἰς δ' ἐκ τῶν δύο ἐννοεῖ τὸ πρᾶγμα καὶ εὐθὺς πίπτει
φρενῆρης εἰς τὰ κύματα τὸν φίλον του νὰ σώσῃ.

Τίς ποιητὴς, ὦ θύγατερ τοῦ Οὐρανοῦ, Φιλία;
τὸ θεῖον μεγαλεῖόν σου θὰ δυνήθῃ νὰ ψάλλῃ.
πρὸ τοῦ σοῦ κάλλους ἀνυψεῖ αὐτὸν ἡ φαντασία,
πλὴν μένει πρὸ τῆς αἴγλης σου, ἥτις σὲ περιβάλλει

Ἐν τῷ πυθμένει θεωρῶν τὸν φίλον του ὡς πτώμα
ἀπὸ τῆς κόμης ἔξαλλος ὄρμῃ καὶ τὸν λαμβάνει...
ἀλλ' οἶμοι... πνεῦμα πρόθυμον πλὴν νεαρίου σῶμα...
μένει ἔγγυς τοῦ φίλου του ποθεῖν νὰ ἀποθάνῃ....

Ἰδοὺ ὁ τρίτος τότε· εὐθὺς ὄρμῃ ἐν τῇ θαλάσῃ,
σπεῦσον, Φιλία ὁ θεὸς τοὺς πάντας ἐνθαφρύνων
καὶ ἐν ῥίπῃ στιγμῆς, ἰδοὺ, εἰς τὴν ἀκτὴν τινάσσει
ἡμιθαῆς τοὺς φίλους του... καὶ πίπτει μετ' ἐκείνων...

Προσέρχονται μετ' οὐ πολὺ ἀθρόοι διαβάται
καὶ ἐπαραφέρουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀναισθησίας...
σκιά τις, λέγεται, εἰς τὴν ἀκτὴν πλανᾶται
καὶ ψάλλει μετ' τὴν λύραν του τοὺς ἄθλους τῆς φιλίας.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ

ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῷ θαλάτῳ Φωτεινῆς Οἰκονομίδου.

Οἱ στεναγμοί, τὰ δάκρυα σ' ἐπληττον τὴν καρδίαν
Κ' ἐξέπεμπον ποιητικὴν χάριν καὶ ἁρμονίαν.
Τὸ ἀπειρον ἰδανικὸν ἦτον ὁ τύρανός σου
Καὶ ἡ ἰδέα τ' ἀγαθὸν αὐτὸν ὁ σκοπός σου.
Τ' ἄκρον αὐτὸν ἀγαθὸν ἐσὺ ἦσο ἰδέα
Ἐνσαρκωμένη, σ' ἔτερπε πολύαστρος ἡ θέα.
Σ' ἐφεγγαβολοῖ ἡ χαρά, ἥνπερ αἰσθανομένη
Περιπαθῶς ἐξέφραζε ὡς νύξ ἀστροστεμμένη
Σὲ παρηγόρ' ἡ ποίησις κ' ἡ θεία ἐμπνευσίς της
Πάντοτε σ' ἐχρησίμευεν ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους πίστις
Θρησκευτικὴ παρέχουσα τοῦ Παραδείσου ἐλπίδα!...
Ἄπεπτης, οἶμ' εἰς τ' Οὐρανοῦ τὴν μόνιμον Πατρίδα!...
Ἐκεῖ δὲν βλέπεις ῥύακας, οὐτ' ἀρθρὸν μυροβόλα
Ἄλλ' οὐδὲ χλόην... τ' ἄστρα σου ὄρεξ ἀκτινοβόλα
Μόνον ὑπερθυμίζοντα τὰ τῶν Μουσῶν σου κάλλιπα!...
Ἄλλ' ἔχεις κάλλιπα ἀνώτερα ἐν τῇ τοῦ Πλάστον ἀγκάλῃ.
Ἦτον ἡ ποίησις δι' ἐσὲ καὶ ὑψηλὴ καὶ ὠραία
Τερψίθυμος, εὐφρόσυνος καθάπερ εἶν' ἡ θέα
Μαγευτικὸν ὀρίζοντος πρὸς τινα ὁδοιπόρον,
Ὅστις, ἐφ' ὅσον κἂν ὄρεξ, ἐφίετ' ὑπὲρ κόρον!...
Πλὴν ἦτο μόνον ὄνειρον, ἀπλῆ παρηγορία
Ψυχῆς ἐρώσης τ' ἄγρια, ἄπερ ποθεῖ καρδία
Εὐαίσθητός τε καὶ ἁβρά, βαρύστονος καὶ τλήμων
Τὸ ἀχλὺν ρεμβάζονσα ἐν μέσῳ τῶν ἐρήμων!
Καθὼς εἶναι τοῦ ἔαρος ἡ χελιδὼν φοιτῶσα
Εἰς κυπαρίσσους κ' εἰς ναοὺς, ἥς εὐλάλος ἡ γλῶσσα,
Ὅττω καὶ σύ, ποιήτρια, Σαπφῶς δηλοῦσα χάριν!...
Ἐμμελαγχόλεις κλαίονσα Ἑλένην τε καὶ Πάρι!...
Φιλανθρωπία καὶ στοργὴ ἐκόσμου τὴν ψυχὴν σου
Κ' ἡ ἀρετὴ τῆς Ἥθικῆς ἐγένετο τὴν φθὴν σου.
Βαθεῖα ἡ συναίσθησις τῆς ματαιοδοξίας
Αἴγλης ἐπλήροι τ' ἄσμά σου ποιητικῆς ἀξίας,
Εὐφάνταστος ἐρρυθμίζεις τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου
Τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα ὑμνοῦσα τοῦ ἀνθρώπου.
Ὡς Ἀνακρέων ἠκμαῖες εἰς λυρικὰς ποιήσεις,
Ἄλλ' εἴμαρτό σοι ὡς Σαπφῶ τὸν κόσμον νὰ θρηγήσῃς,
Ἐκείνη ἠὲτοκτόρησε, τοῦ Φάωρος τὸ φᾶσμα
Παρηκολούθει τὴν Σκιάν, καθὼς ἐσὲ τὸ ἄσμα.
Σύ, ὅμως, ὥσπερ φύλλον τι ὠχρὸν τοῦ φθιτοπώρου
Φεῦ! ἐμαράνθης κ' ἔπεσες ἐντὸς ταφίου χώρου.
Φάρος πρὸς δύστηνον ραντῶν πλήρωμα ἐν τῷ ζόφῳ
Ἦτο δι' ἐσὲ ἡ ποίησις!... τῆς Ἀττικῆς οἱ λόγοι
Ποσάκις σ' εἶδον κλαίονσαν καθὼς Ἱερεμίαν
Θρηνοῦντα, οἰστρηλατούμενον εἰς ἀχαρῆ ἐρημίαν,
Προώρως ἀπεβίωσας, ἐξέπνευσας νὰ ζήσῃς
Ὅπ' ὁ θεὸς ἀγάλλεται αἰδώς κ' ἡ φύσις.
Νευρῶδες εἶχε αἰσθημα καὶ ποίησιν νευρώδη
Ἀνθολογοῦσα ὡς μέλισσα εἰς τὴν ἀνθῶνα εὐώδη.
Κἂν ἦσο λίαν ἐστροφός, πλὴν χρυσάλλα δὲν ἦσο!...
Ἀθήνης δόρυ ἔχουσα, σεμνή, ἐπενφημεῖτο.
Σύντρος, γενναία τὴν ψυχὴν τῆς ἱερᾶς Φιλίας

Ἦσ' ὁπαδὸς οἰκτεῖρουσα βροτοὺς τῆς ἀπωλείας.
 Στυγερὸν ὄσο γράφουσα καὶ φροσιγνωμοῦσα
 Πιστὸν παρίστας κάτοπτρον, αἰσθηματολογούσα,
 Ἐξεικορίζον τὴν μορφὴν τοῦ θυνελλώδους βίου
 Ὡς ἡρεμὸς τις θάλασσα λείψανα ναυαγίων.
 Δεσμώτην ἐφάρταλτο ἐκτάκτον διανοίας
 Τὸν Προμηθεῖ ἐπὶ γῆς πεσόντα ἐκ Προνοίας.
 Πόσον ἀγρή ἐτήκετο, ὡς φαιρὴν λαμπὰς τις,
 Πρὸ τοῦ Χριστοῦ, ἥσπερ τὸ φῶς γλῶκ' ἐδρα πᾶς τις,
 Εἶχε τὸ πῦρ θεσπέσιον, τὴν λάμψιν οὐρανίαν,
 Εἰς ὑψηλὴν τ' ἀπέδωκε ἀγγέλων κοινωρίαν.
 Πῶς ἱλαρὸν ἐπέτρεφε τὸ φῶς τῶν ἀρετῶν σου
 Προσμαρτυροῦν τὰ ἔργα σου εἰς χεῖλη ὑμνητῶν σου.
 Περὶ ἡ Μοῦσα σ' ἔδωκε ἀγγελὸς τὰ πετάξας
 Ἐκεῖ ὅπου χαίρεις τ' ἀγαθὰ τοῦ Ὑψίστου, ἔρθα τάξεις
 Ἐπικρατεῖ αἰώνιος, ἀτάραχος καὶ φῶτα
 Ὑπέρλαμπρα δὲ στέφουσιν ὡς πνεύματα τὰ πρῶτα!...
 Ὅπου σὺ περιέπτασαι τὰ γῆρα στοιχεῖα
 Εἰς ὑψὲς ἐπορεύσῃς ἀγγέλλου ἐντυχία!
 Ὡς Φωτεινὴ, μονοσέμπνευσον εἰς ζώσας δεσποινίδας
 Τὰς χρηστοτάτας πρὸς θεόν, βασίλους τε ἐλπίδας.
 Μετέωρον ἐξέλαμψας καὶ ἀλλαχὸς μετέβης!...
 Καταλιποῦσα ἄγατον πένθος ἀγρὴν ἀνέβης
 Εἰς τ' οὐρανὸν τὰ ἀχραντα μυστήρια!... ἐκ μνήμης
 Ἀγαθωτάτης, εὐκλεοῦς σέμνωμα εἶσαι φήμης.
 Παμμάκαρ νῦν σὺ ἀληθῶς οὐρανοπόρος βαίνεις,
 Πόσους ἀστέρων φαινοὺς φωτίζουσα ἐνφραίνεις.
 Δέξαι τὸ δάκρυ ποιητοῦ, Σκιὰ τῆς ποιητρίας,
 Ἐπὶ τοῦ Ἑλικωνίου τῆς ὅπ' ἄσμα ἀνλητρίας
 Ἡγεῖ περθίμως προσκαλοῦν τ' ἀρία τῆς τ' ἀθῶα
 Βελάζοντα εἰς τὴν μάρδραν τῶν ἔρθα ἡ ὑδρορροή
 Τῆς Κασταλίας μόρμυρον μεμψίμοιρον ἐκφέρει
 Ὑπὸ ρεφελὴν μέλαιναν, κἄν ἡ καρδί' ἀσπαίρη
 Καὶ ὑπὸ φθόγγων λυπητῶν σπαράσσει τ' ἡ ψυχὴ τῆς,
 Ἐσὺ ἦσο τὸ ἱνδαλμα, ἡ δόξα, ἡ προσευχὴ τῆς.
 Δέξαι τὸ δάκρυ θαλερὸν κ' ἡ αὖρα πτερνγίει...
 Πρὸς τὴν ἰτέαν πνέουσα τὸν τάφον σου δροσίξει.
 Τὰ ἄνθη σου τὰ εὖσσμα, τὰ λούλουδα κ' ἐκείνα
 Ἀμάραντοι καὶ νάρκισσοι; ἠνεωγμένα κρίνα
 Πέριξ στεφάνου ἀνθηρῶν ἐκ δάφνης καὶ μυρσίνης
 Περικοσμοῦν τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου σου ἐξ ὁδύνης
 Μάτην ἐκεῖ ὁ ἥλιος ῥίπτει χρυσοῦς ἀκτῖνας,
 Τὴν ἔμπνευσίν σου ἐξέλιπας εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας.

Ἐν Ἀργοστολίῳ, τῇ 4 Ἀπριλίῳ 1883.

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΨΕΥΤΟΓΡΑΦΗ.

Γὰρ μὲν ψευτογράφῃ τί στερήθηκα;
 Ταῦς ἐμορφῶν τοῦ κόσμου ταῦς ἀρρήθηκα.

Ἐπὶ τὸν ἥλιον, ὅς τοις ἀνθρώποις, ἐπὶ τὴν ἐξοχήν,
 Ἡ ἀνοιξί τραβοῦσε ταῦς καρδίας,
 Ἀνάστειναι τοῦ κόσμου ἡ εὐωδία,
 Κι' ἐμέγατε μὲ σβοῦσε μὲ ψυχὴ...

Γὰρ μὲν ψευτογράφῃ τί στερήθηκα!
 Τοῦ Μάϊ τὰ τραντάφυλλα τ' ἀρρήθηκα.

Ταῦς ῥύχταις πάλι τοῦ καλοκαιριοῦ
 Ἐπὶ τὴν λάμψιν ἐνός γεμάτου φεγγαροῦ
 Ἀστραφτ' ἡ λίμνη κ' ἡ ἀκρογυαλιά,
 Ἐπὶ τὴν ἀλμυρὰν ποῦ κοιμῶνται ἀγκαλιὰ...

Γὰρ μὲν ψευτογράφῃ τί στερήθηκα!
 Νυχτῶν χαριτωμέναις, σὰς ἀρρήθηκα.

Χειμῶνας. Τῆς γωνίας μας ἡ φωτὶς
 Δὲς κι' ἡθελ' ἡ καὶ μένη τὰ μου πῆ.
 Ἐγὼ εἶμ' ἡ ζέστη, κι' ὅχι ἡ ἀστραπή
 Ποῦ κλέβει τοῦ κεραυνοῦ ἡ ἀπιστία...

Γὰρ μὲν ψευτογράφῃ τί στερήθηκα!
 Καὶ τοῦ σπητιοῦ τὸν πόρον τὸν ἀρρήθηκα!

Μὲν ῥύχται ἕνας πτωχός, γεμὸς κορμὶ,
 Μ' ἀπλῶσε κρῦο χέρι γὰρ ψωμί.
 Καὶ τ' ὠσπρωξά, περὶ τὰς, μὲ θυμὸς,
 Γὰρ τὰ προφθάσω χέρι πρὸ θυμῶ...

Γὰρ μὲν ψευτογράφῃ τί στερήθηκα!
 Καὶ τὴν καρδιά μου ἀκόμα τὴν ἀρρήθηκα.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ.

Φυσοῦσε μέσ' στὸ πέλαγο γλῶκ' τὸ βορριάδακι
 Κεῖν' ὁστραγε στὸ πλάγι τῆς τὸ κῆμα σὰν δελφίτι,
 Θαρρεῖς μαζί τῆς ἔκαρε κέκλειτο ταξειδάκι
 Κέσθο' ἀπὸ τῆς ζήλειά τῆς στὸ δῶμα του ἡ γαλήνη.

Ἀφροὶ σὰν ἀπὸ γιανασμιὰ χυλιάδες μπουνκετάκια
 Στὸν παραβιοῦ τῆς ἔσκαζαν τὴν ἀσημέρια πλώρη
 Φούσκων' ἀγέρι πίσω τῆς, ἐμπρός τῆς κυματάκια
 Κι' ἀνάμεσά τῶν ἀνοιγε κέπετρα τὸ βαπόρι.

Π

Τόρα τὴ θάλασσα νοτιά ἀνόμεντα φουσκώνει
 Καὶ ροβολᾷ στὸ πέλαγο τὸ κῆμα ἀγάλη ἀγάλη.
 Μὰ κείνη τὸ παράκι τῆς μαζί του δὲν ἀπλότει
 Καὶ πικραμένο ρίχνεται τὸ κῆμα στ' ἀκρογιάλι.

Νεράϊδα τὸ δρόμο του σὰν πρῶτα δὲν ἀνοίγει,
 Οὔτε φωτὶς στὸ δῶμα του ἡ κασταρὴ ματιά τῆς
 Ἀφρὸς σὰν ἀπὸ φίλημα καὶ τόρα δὲν τὸ πρίγει
 Βωθὸ πλανᾶται καὶ βωθὸ γυρνᾷ ἀπ' τὴ ξερητιά τῆς.

Ἐτσι γυρνᾷ στὰ στήθη μου μὲ πικραμένη ἐλπίδα
 Ποῦ μοῦ λεγε πῶς γλῶγορο τὸν ἐρχομὸ τῆς θάχης
 Περὶ σὰν μέραις, πέραςε καιρὸς κ' ὅμως τὴν εἶδα
 Ἀπ' τὸ πικρὸ ταξιδί τῆς τὰ μοῦρχειται μονάχη.

ΑΙΜΥΛΙΟΣ.

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ. Ἐν τῇ περὶ τῶν παλαιῶν σχολίων
 τοῦ Ἀριστοφάνους διατριβῇ τοῦ γυμνασιαρχοῦ κ. Ν.
 Πετρῆ, ἡτις κατεχωρίσθη ἐν ἀριθ. 1 τοῦ Μαΐου ἀνάγνωθι
 Ἐν σελ. 12 στήλῃ 4. στίχ. 14 Βερνχάρδου ἀντὶ Βερνάρδου
 » » » 6 » 14 συμβολῇ » συμβουλῇ
 » » » » » 47 Aristophanis » Aristophanis
 » 13 » » » 1 interpretatione » interpretatione
 » » » » » 10 φράσιν » φράσιν
 » » » » » 14 ἀριγνώτω » ἀριγνήτω
 » » » » » 18 τῇ » τῷ
 » » » » » 29 Χαλκεντέρου » Φαλκεντέρου